ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Του ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ ἡ ὥρα ποὺ θὰ φύγω, ποὺ πρέπει νὰ φύγω, ἔφθασε φίλε μου. Δὲν πρέπει πιὰ νὰ κάθωμαι ἔτσι σφωνος, ἔτσι σκεφτικὸς καὶ ἀναποφάσιστος... Ἡ ἡμέρα ἔφθασε, ἡ στιγμὴ ἐπλησίασε καὶ εἶνε καιρὸς πιὰ νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ τὸ μεγάλο μυστικὸ ποὺ κρύβω τώρα στὴν ψυχή μου...Εἶνε καιρὸς νὰ μάθῃς τὴν μεγάλη ἀπόφαση, ποὺ πῆρε πιὰ ὁ φίλος σου...

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μῆνες, Λορέντζε, ὁ Ἰάκωβος βλέπει κάθε στιγμὴ μπροστά του τὸ πτῶμα του, τὸ σκελετό του!...

Γιατὶ νὰ μὴ πεθάνω νωρίτερα ;

Γιατὶ νὰ ζῶ ;

Πρὸ καιροῦ ἐνῶ ἔτρεχα, ἔφιππος στὴν ἐξοχή, ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου μοῦ ἦλθε ξαφνικὰ στὸ μυαλό. Χτύπησα τ' ἄλογό μου κι' ἔπεσα σ' ἕνα γκρεμό, τινάχτηκα πάνου στίς πέτρες.

Κι' ὅμως δὲν βρῆκα τὸν θάνατο...

Στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα ὁ Ἰάκωβος πῆγε στὸ σπίτι τοῦ κ. Τ. Ὕστερα ἀπὸ τὸ πρόγευμα ποὺ πῆγαν μαζὶ στὸν ἐξώστη ἡ Θηρεσία κατέβηκε μόνη της στὸν κῆπο. Ὁ πατέρας της ὑποδέχθηκε τὸν Ὄρτις μὲ πολὺ φιλικὸ τρόπο.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα καθὼς μᾶς διηγήθηκε ἀργότερα ὁ κ. Τ, ὁ Ὄρτις ἦταν κατάχλωμος, ὥστε νόμιζες πὼς ὁ θάνατος ἦταν ζωγραφισμένος στὸ πρόσωπό του.

Μιλοῦσε πολὺ λίγο, περιοριζόμενος ν' ἀπαντᾷ μόνο στὶς ἐρωτήσεις τῆς συντροφιᾶς του. Λίγο πρὶν φύγει, ὅταν ὁ Ὀδοάρδος τὸν ἐρώτησε πότε θὰ τὸν ξαναδοῦν ἀποκρίθηκε μελαγχολικά :

— Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ σᾶς ξαναΐδῶ πιά !..

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ δὲν ἔβγαινε παρὰ μόνο τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ σπίτι του, στὸ ὁποῖο δὲν δεχότανε πιὰ κανένα.

Ὅλες ἡ νύχτες του ἦταν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πολὺ ἀνήσυχες, καὶ καθὼς μᾶς ἐβεβαίωσε ἀργότερα ὁ Μιχαήλ, ἔμενε ἕως τὸ πρωΐ στὸ γραφεῖο του καὶ ἄγρυπνος ἐξακολουθοῦσε νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ γράφῃ...

Ἡ κατωτέρω ἐπιστολή, γραμμένη κι' αὐτὴ κάποιαν νύχτα ἀπὸ ἐκεῖνες, φέρνει τὴν ἡμερομηνία τῆς 19 Μαρτίου :

***

Ὄχι δὲν γελιέμαι, Λορέντζε. Ἡ Θηρεσία μὲ ἀποφεύγει, μὲ ἀποστρέφεται. Τὸ ξέρω ! Εἶνε περιττὸ πιὰ νὰ μοῦ τὸ κρύβετε.

Προχθὲς ἀκόμα ποὺ βρισκόμουνα σπίτι της, ἔβλεπα τὸν Ὀδοάρδο νὰ κάθεται στὸ πλευρό της, ἐνῶ ἐκείνη δὲν καταδεχότανε νὰ μοῦ ρίξῃ οὔτε ἕνα βλέμμα...

Ἡ ἐπιθυμία ὅμως ποὺ μ' ἔκανε νὰ πάω στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, ἦταν ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἰδῶ κάποια στιγμὴ μονάχη καὶ νὰ τῆς μιλήσω...

Μ' ἀλλοίμονο, φίλε μου. Στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸ κατορθώσω...

Δὲν τὴν εἶδα οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ ρίχνῃ τὸ βλέμμα της ἐπάνω μου, καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἔμεινα ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ σπίτι της δὲν ἤρθε οὔτε ἕνα λεπτὸ νὰ καθήσῃ κοντά μου...

Μὰ δὲν ξέρω, γιατί, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ποὺ τὴν εἶδα, Λορέντζε, ἡ ψυχή μου ἄρχισε νὰ δειλιάζῃ.

Δὲν ξέρω γιατί, φίλε μου, ἀρχίζω νὰ διστάζω γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀπόφαση ποὺ ἔχω πάρει στὴ ζωή μου αὐτὲς τὶς ἡμέρες..

Μὰ ὄχι, ὄχι, Λορέντζε. Δὲν πρέπει ν' ἀφήσω τὸν ἑαυτό μου καὶ τὴν δύναμή μου νὰ τὴν καταβάλῃ, νὸ τὴν νικήσῃ ἡ σκέψη τῆς γυναίκας αὐτῆς... Πρέπει νὰ κάμω ὅτι σκέπτομαι. Νὰ πεθάνω !...

***

Τὸ παρακάτω γράμμα τοῦ Ἰακώβου, ἂν καὶ δὲν ἔχει ἡμερομηνία, ἐντούτοις φαίνεται πὼς θὰ γράφτηκε τὴν ἴδια νύχτα..

***

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ κάθομαι μπροστὰ στὸ τραπέζι μου ἔχω μπροστά μου ἕνα μαχαῖρι τοῦ ὁποίου πιάνω τὴν αἰχμή, τὸ σφίγγω καὶ χαμογελῶ...

Σὲ λίγες μέρες ὅλα τελειώνουν, ὅλα σβύνουν...

Μὰ γιατὶ ὅμως, γιατὶ ἐκείνη νὰ παρουσιάζεται κάθε στιγμὴ μπροστά μου ;

Ὦ ! Θηρεσία ! Μὰ ποιὸς λοιπὸν ἐτόλμησε ποτὲ νὰ σ' ἀγαπήσῃ, ὦ οὐρανία κόρη, ποιὸς ἐτόλμησε νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῇ, χωρὶς κίνδυνο, τὸν ἔρωτά του ;

Ἐγὼ τουλάχιστον πλένω τὰ χέρια μου, γιὰ νὰ βγάλω ἀπὸ πάνω μου τὰ ματωμένα στίγματα τῆς ἀνθρωποκτονίας...

Μὰ τί νὰ κάνω ὅμως, τί μπορῶ νὰ κάνω ; Ὦ ! ἂν μποροῦσα, ὁ δυστυχής, νὰ ζήσω μιὰ ἡμέρα, μιὰ στιγμὴ κοντά...

Μὰ ὄχι, ὄχι ! ὁρκετὰ ἔζησα, ἀρκετὰ ἀγάπησα...

20 Μαρτίου. Βράδυ

Τὴν περίμενα, Λορέντζε, καὶ τὴν εἶδα.

Μ' ἀλλοίμονο ! Ἡ τελευταία αὐτὴ συνάντηση, ὑπῆρξε γιὰ μένα, τὸ μεγαλύτερο πλῆγμα τῆς καρδιᾶς μου...

Ἤτανε Λορέντζε μὲ τὴν ἀδελφή της, καὶ μόλις μὲ εἶδε ἀπὸ μακρυὰ φάνηκε ὅτι ἤθελε νὰ μὲ ἀποφύγῃ...

Ἡ Ἰσαβελίνα ὅμως μὲ ἀνεγνώρισε καὶ μόλις πλησίασα λιγάκι πρὸς τὸ μέρος τους, τὴν εἶδα νὰ πέφτῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς ἀδελφῆς της.

— Ὁ Ἰάκωβος δὲν μ' ἀγαπάει πιά ! τῆς εἶπε...

Μόλις ἄκουσα τὰ λόγια αὐτά, πῆγα κοντὰ στὸ ἀθῶο ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸ φίλησα τρυφερά :

— Σ' ἀγαπῶ, Ἰσαβελίνα, τῆς εἶπα. Σ' ἀγαπῶ πολύ, μὰ δυστυχῶς σήμερα εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα ποὺ μὲ βλέπεις...

Ὦ Λορέντζε ! εἶναι ἀδύνατο νὸ σοῦ περιγράψω τὴ στιγμὴ ἐκείνη... Ἡ Θηρεσία μ' ἐκυιτοῦσε κατάχλωμη, μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ κάπου κάπου χαμηλώνοντας λίγο τὰ βλέμματά της, ψιθύριζε στὴν ἀδελφή της λόγια ποὺ δὲ μπόρεσα νὰ τὰ καταλάβω...

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς καθὼς ἤμουνα ἕτοιμος νὰ τὶς ἀφήσω καὶ νὰ φύγω, ἄκουσα τὴ Θηρεσία νὰ μοῦ λέγει :

— Ὥστε θὰ φύγετε ; Θὰ μᾶς ἀφήσετε ;...

Δὲ μπόρεσα νὰ τῆς ἀπαντήσω τίποτε. Τὸ στόμα μου ἔμεινε κλειστό, καί ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπάῃ δυνατὰ... Χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω, ἔπεσα ἐπάνω της καὶ τὴν ἐπῆρα στὴν ἀγκαλιά μου :

— Θηρεσία ! Θηρεσία ! ἀγάπη μου !... Πῶς θὰ μπορέσω λοιπὸν νὰ φύγω ἀπὸ τὸν κόσμο χωρὶς ἐσένα ; Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σὲ ἀποχωρισθῶ ;...

Ἡ φωνή μου ἔτρεμε. Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν σὰν βροχὴ ἀπὸ τὰ μάτια μου...

Ὦ! τὶ στιγμές Λορέντζε ! Τὶ φοβερές στιγμὲς ποὺ πέρασα κοντά της !

Τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν χαιρέτισα γιὰ νὰ φύγω ἡ Θηρεσία εἶχε γίνει κατάχλωμη...

Ποτέ μου, Λορέντζε, δὲν τὴν εἶχα ἰδεῖ τόσο συγκινημένη, ποτὲ μου δὲν εἶχα εἰδεῖ τόσο ὠχρὸ τὸ πρόσωπό της !..

—Ὑγίαινε, ὑγίαινε, μοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ τρεμάμενη καὶ σβυσμένη, ποὺ τὴν διέκοπταν δυνατοὶ λυγμοί...

Τὴν κύτταξα ἀρκετὲς στιγμὲς στὰ μάτια, χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσω καὶ ὕστερα, καθὼς τῆς ἔσφιξα ὅλλη μιὰ φορὰ τὸ χέρι καὶ ἔφυγα, τὴν ἄκουσα πίσω μου, νὰ λέῃ στὴν ἀδελφή της :

— Ἰσαβελίνα ! Ἰσαβελίνα !.. ὁ Ἰάκωβος ἔφυγε, ἔφυγε...

Ἦταν τόσο ταραγμένος ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Ὄρτις, ὥστε ὁ Μιχαὴλ ὑποπτεύθηκε ὅτι θὰ τοῦ εἶχε συμβεῖ κάποιο μεγάλο κακό.

Ἀφοῦ ἔμεινε τρεῖς ὧρες κλεισμένος στὸ γραφεῖο του, χωρὶς νὰ φάῃ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Μιχαὴλ τὸν ἄκουσε ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ βγαίνῃ ἔξω...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔγραψε στὴν Θηρεσία τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

Τετάρτη 5 μ. μ.

Καλή μου φίλη,

Πρέπει νὰ ὑποταχθῇς στὴ θέληση τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ζητήσῃς τὴν εὐτυχία σου στὴν εἰρήνη τοῦ σπιτιοῦ σου...

Μὴ ζητᾶς νὰ ἐκδικηθῇς τὴ μοῖρα σου, Θηρεσία !...

Ἔτσι τὸ θέλησε ὁ Θεός ! Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ γίνῃ τίποτα !... Πρέπει νὰ ζήσῃς γιὰ τὴν τιμή σου, γιὰ τὸν ἄντρα σου, γιὰ τὴν οἰκογένειά σου !

Ὅσο γιὰ μένα, δὲν πρέπει πιὰ νὰ σκέπτεσαι τίποτα !...

Ἐγώ, Θηρεσία, θὰ πεθάνω... ναί ! θὰ πεθάνω, ἀφοῦ πρῶτα πάρω τὴν εὐλογία τῆς μητέρας μου καὶ τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ τοῦ φίλου μου...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ μέγας Γάλλος μυθιστοριογράφος ΣΤΕΝΤΑΛ (ΑΝΡΙ ΜΠΕΥΛ)